

Γιὰ ἰδὲς ἐκεῖνο τὸ βουνὸ πῶς ἄναψε καὶ καίγει
ἀδίκης ᾧ γάπην ἔχασε καὶ κάθεται καὶ κλαίγει
Ἦπ.
"Ἄν τό 'καμεν ὁ ἄντρας μου, χαράμι νὰ τοῦ γένη,
ἂν εἶν' ἀφ' τὸν ἀσίτῃ μου, χανάλι νὰ τοῦ μένη
Χίος. Ἦ λ. καὶ ὡς ὄνομα ποιμενικοῦ κυνὸς Πελοπν. (Οἶν.)
2) Νέος ἔχων ἐμφάνισιν ἀξιέραστον πολλαχ. : «Τὸ ἐπάγ-
γελμα τοῦτο δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ εἶναι καλλωπιστὴς ὅλας
τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς θεωρούμενος ὡς ἀσίκης, ὥραϊος
νέος» ΑΠαπαδιαμ. Πεντάρφ. 6 || Ἄσμ.
Ἄσίκης ἐκαβάλληκε 'ς τὴ Σμύρνη γιὰ νὰ πάη ...
κι ἀσίκης ἔγινε πουλλὶ νὰ κλαίῃ τ' ἀποκαΐδια
Πελοπν. (Σουδεν.)
Ἄσίκη μου, χρυσέ μου ἀιτὲ | καὶ μονοστέφανε γαδρὲ
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Μάν.)
Ποῖος ἀσίκης σὰν κ' ἐμένα 'ς τὸ παζάρι περπατεῖ;
Λεξ. Δημητρ.
Περάστε 'π' τὸ χωριό μου κι ἂπ' τὸ σπίτι μου
καὶ πάρετε τὸ γιό μου, τὸν ἀσίκη μου,
πῶχει λαγοῦ ποδάρι καὶ τ' ἀιτοῦ καρδιά
ἀγν. τόπ. Συνών. λεβέντης, ὁμορφονεός. β) Νέος
γενναῖος, ἀνδρείος Πελοπν. (Κορινθ.). Τὸν ἀσίκη μᾶς κάνει.
3) Ἀοιδὸς λαϊκὸς Θράκ. (Μάδυτ.) Πόντ. (Σάντ.)
B) Ἐπιθετικ. 1) Ἐρωτευμένος πολλαχ. : Ἄσμ.
Ἀσίκης ἐγεννήθηκα, ἀσίκης θὰ πεθάνω,
ἀσίκης τὸν ἐπέρασα τὸν κόσμον τὸν ἀπάνω
ἀγν. τόπ. 2) Ἐπίχαρις, κομψός, ἀξιέραστος πολλαχ. :
Εἶναι ἀσίκης 'ς ὅλα του αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος Ἦπ. Ἀσίκισσα
γυναῖκα Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.
Δὲ μ' ἀφίνει νὰ γλεντίσω μὲ τ' ἀσίκικα παιδιὰ
Πελοπν.
Βγήκαν δυὸ ἀσίκικα παιδιὰ, γυρίζουν ὅλη νύχτα
Λεξ. Δημητρ. — Ποίημ.
Εἰς τὸ Μενίδι τρέξετε, ἀσίκικα παιδιὰ
ΓΣουρῆς Ρωμ. ἀριθμ. 73. 3) Ἐλευθέριος, γενναῖός
ρος ἐνιαχ.
ἀσίκι τό, ἀδίξ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀσίκι Ἀθῆν.
— Λεξ. Βλαστ. 385 ἀσίτῃν Κύπρ. 'σίτῃν Κύπρ. ἀδοῦκιν
Πόντ. (Κερασ.) ἀδοῦκιν Πόντ. ἀδοῦκ' Πόντ. (Ἰφ. Τραπ.)
ἀδίγ' Πόντ. (Χαλδ.) 'σίξ' Θεσσ. (Καρδίτσα.) ἀδοῦγα ἦ,
Καππ. (Ἀραβάν.) ἀσίκης ὁ, Πελοπν. (Γορτυν. Κυνοῦρ.)
Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ασιξικ*.
1) Τὸ ὅστουν τοῦ σφυροῦ Καππ. (Ἀραβάν.) Κύπρ.
Πελοπν. (Γορτυν.) Πόντ. (Κερασ. Ἰφ. Τραπ. Χαλδ.):
Ἐνὶ ὡκα τοῦ ποδαρὶ μ' τ' ἀδοῦκ' κ' ἐπόμεσα Ἰφ. Συνών.
ἀστραγάλι, ἀστράγαλος. β) Παιδιὰ δι' ἀστραγάλων
παιζομένη, ποικίλλουσα ἐν ταῖς λεπτομερεῖαις κατὰ τόπους
Θεσσ. (Καρδίτσα.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Καππ. (Ἀραβάν.)
Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Ἰφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἐλα νὰ
παιζοῦμε ἀδίκια Ἀδριανούπ. Τὰ παιδιὰ παίζ'νε ἀδίγια Χαλδ.
Συνών. ἀστραγάλι, βεζίρης. γ) Ἐν τῇ παιδιᾷ πι-
νακωτῇ τὸ φυλάττον εἰς τὸ ἐν ἄκρον τῆς γραμμῆς παι-
δίων Πελοπν. (Κυνοῦρ.) 2) Τὸ ἐσωτερικὸν τεμάχιον ἐκ
τῶν δύο εἰς ᾧ τέμνεται ὁ μηρὸς σφαγίου Ἀθῆν. 3)
Γλουτὸς Λεξ. Βλαστ. 385.
ἀσίκικα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀδίκ-κικα Κύπρ. ἀσίξ'κα
πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσίικικος.
Κατὰ τρόπον κομψόν, ἐπίχαριν, ἀξιερᾶστος ἐνθ' ἄν.:
Φέρεται ἀσίκικα πολλαχ.

ἀσίικικος ἐπίθ. ἀδίικικος Ἦπ. ἀδίξ'κους Ἦπ. (Ζα-
γόρ.) ἀσίικικος πολλαχ. ἀσίξ'κους βορ. ἰδιωμ.
Ἐκ τοῦ ἀσίικικο οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀσίικης.
Ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀσίικην, κομψός,
ἐπίχαρις, ἀξιέραστος ἐνθ' ἄν.: Ἀσίικικος χορός. Ἀσίικικη
φορεσιὰ. Ἀσίικικο μονοτάκι - φέροισιμο - φόρεμα κττ. πολλαχ.
Ἀσίξ'κ' πηδ'σιὰ ἔκαμι Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ποίημ.
Λάμψε, σπαθὶ Ἀρβανίτικο, | σπαθὶ καὶ γιγαταγάνι,
κουμπούρι, βρόντα, ἀσίικικο, | ὁ νοῦς μου δὲ σὰς βάνει
ΑΠάλλη Ταμπουρ. καὶ Κόπαν. 104.
ἀσικλέτιστος ἐπίθ. Ἀθῆν. ἀσ'κλέτιγος Πελοπν.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σικλετιστός
<σικλετίζω.
Ὁ μὴ στενοχωρούμενος ἐνθ' ἄν.: Δὲ μ' ἀφίνει μὴ στιγμὴ
ἀσικλέτιστο Ἀθῆν. || Παροιμ. Νοῦς ἀσ'κλέτιγος κεφάλι κολο-
κυνθένιο (ἐπὶ μὴ προνοούντων καὶ ραθυμῶν).
ἀσικλητος ἐπίθ. Μύκ.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σικλητός <σικλῶ.
Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀντληθῇ διὰ τῆς σίκλας, τοῦ
κάδου, καὶ μεταφ. ὁ πολὺς, ὁ ἀφθονός: Ἡρριξενε νερό ἀσί-
κλητο (ἔβρεξε πολὺ).
ἀσικλίκι τό, Ἀνδρ. Θήρ. κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.
ἀδικλίξ' Ἦπ. (Ζαγόρ.)
Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ασικλικ*.
1) Ἡ ἰδιότης τοῦ ἀσίικην, τὸ ἀξιέραστον, ἢ κομψότης
ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.
Αὐτὰ τὰ μαῦρα ποῦ φορεῖς δὲν τὰ φορεῖς γιὰ λύπη,
μόν' τὰ φορεῖς γιὰ ἑμορφιὰ καὶ γιὰ τὸ ἀσικλίκι
Ἀνδρ. 2) Προκλητικότης Λεξ. Πρω. Δημητρ.
ἀσίμωτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀσίμου-
τους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σιμωτός <σιμώ-
νω. Ἦ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.
Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ,
ἀπρόσιτος, ἀπροσπέλαστος ἐνθ' ἄν.: Ταμπούρια... ἀσίμωτα
καὶ ἀπάτητα ΚΠαλαμ. Δειλοὶ καὶ σκληρ. σίχ.' 97.
ἀδιναλίκι τό, ἀμάρτ. 'σιναλίκι Θήρ. Κάρπ. Κρήτ.
(Βιάνν. Μεραμβ. Χαν. κ.ά.) Κύθηρ. Νάξ. Πάρ. Πελοπν.
(Ἀράχ. Δημητσάν. Κορινθ. Λακων. Οἶν.) Σῦρ. 'σιναλίτσι
Ἀνδρ. Εὔβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Δημητσάν.) 'σιναχλίκι Πάρ.
Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ασιपालικ*. Ἰδ. ΣΞανθουδ. ἐν Ἐρω-
τοκρ. 555.
1) Φιλικὴ σχέσις, συναναστροφὴ Ἀνδρ. Εὔβ. (Κύμ.)
Θήρ. Κάρπ. Κρήτ. (Βιάνν. Μεραμβ. Χαν. κ.ά.) Κύθηρ. Νάξ.
Πάρ. Πελοπν. (Δημητσάν. Κορινθ. Λακων.) Σῦρ.: Μεγάλο
'σιναλίκι ἔχετε Λακων. Νὰ μὴν ἔχῃς 'σιναλίκια μὲ τέτοιον
ἄνθρωπον Πάρ. Εἶναι 'σιναλίτσι εἶναι 'τοῦνα; Κύμ. Δὲ θέλω
'σιναλίτσι μαζί του Ἀνδρ. Μεγάλα 'σιναλίκια 'χουνε καὶ δὲ
μ' ἀρέσει Κρήτ. || Ἄσμ.
Τὴν πέτραν ἀπὸ πάτησες κ' ἤμπες μέσ' 'ς τὸ καῖκι
νὰ πάγω θέλω νὰ τὴ βρῶ νὰ κάνω 'σιναλίκι
Κάρπ. 2) Γνωριμία, ἀναγνώρισις Κρήτ. (Βιάνν.): Ἄσμ.
Κάνω σου πότε μὴ μαθῶ, μὰ 'ναι χαλαβαλίκι
καὶ δὲ δορεῖ ἡ-ῖ-γάπη μου νὰ δώσῃ 'σιναλίκι
(χαλαβαλίκι = θόρυβος). 3) Δερμάτινον χρηματοφυλά-
κιον φερόμενον εἰς τὴν ζώνην Πελοπν. (Ἀράχ. Οἶν.)
ἀσινός ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)
Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀσινής. Διὰ τὸν μεταπλασμὸν πβ.
καὶ συγγενός, ψευδός κττ.
Ὁ μὴ βλαβερός: Ξύλον ἀσινόν.

